

[Svend Nielsen.]

saa Dagens Lys. Som Loven nu er formuleret, kan det jo ikke undgaas, at den i mange Borgeres Øjne vil komme til at staa som et Slags Mistillidsvotum til dem, et Mistillidsvotum til hele det Folk, som under de allervanskeligste Forhold søgte at bevæbne sig og søgte at dygtiggøre sig til Brugen af Vaaben for at kunne kæmpe for Landets Frihed. Man bør nu ikke glemme ved Behandlingen af denne Sag, at mange af de Vaaben, som man her ønsker at inddrage, er i Borgeres Besiddelse, som ofte under Livsfare anskaffede og opbevarede deres Vaaben under Besættelsestiden. Hvis alle havde set den Omsorgsfuldhed, hvormed disse Vaaben blev behandlet under illegale Instruktionsmøder ude i Hjemmene, fordi alle havde Ønsket om, at Vaabnene maatte være i den bedste Orden den Dag, det skulde gaa løs, og hvis alle vilde sætte sig ind i de Borgeres Følelser, som har transporteret og opbevaret disse Vaaben, for slet ikke at tale om de mange gode, aktive Folk, der har benyttet deres Vaaben under Udførelse af deres ofte farefulde Job, saa vilde man, tror jeg, her i det høje Ting behandle denne Sag mere ud fra Situationen, som den ligger i Dag. Mit Parti er principielt af den Opfattelse, at det bør være en Frimandsret for Borgerne her i Landet at have et almindeligt Haandvaaben, normalt vel en Riffel, hængende i deres Hjem, hvis dette ønskes, og det forekommer os, at det danske Folk gennem sin Indsats for Landets Befrielse har vist sig værdigt til at nyde denne Tillid.

Endelig bør det heller ikke glemmes, at nazistiske Terrorister stadig er paa fri Fod i vort Land. Det viser jo bl. a. de Varulvebander, der for Tiden rulles op. Ved at gennemføre Loven i den foreliggende Skikkelse opnaar man i Virkeligheden, at lovlydige Borgere, det vil sige alle anstændige Mennesker i dette Land, som for Tiden er i Besiddelse af Vaaben, afleverer deres Vaaben, medens de andre Kræfter, Varulve og Nazister, der tilstræber Mord og Terrorakter, fortsat optræder som en bevæbnet Trusel mod en Række af Landets Borgere. Jeg har bemærket, at gennem Arrestationer af nogle Varulveprovokatorer er det konstateret, at Varulvene havde planlagt Mord paa danske Borgere. Altsaa, her har vi en Bekræftelse paa, hvad jeg har understreget: at det bliver disse Elementer, som tilstræber Mord paa danske Borgere, der i Kraft af, at de ikke agter at opfylde Lovens Bestemmelser, fortsat vil være bevæbnet. Jeg er naturligvis villig til i et Udvalg at forhandle om det forelagte Lovforslags nær-

mere Udformning, og vi haaber, at det ved en fordomsfri Forhandling vil lykkes at faa udarbejdet Bestemmelser, der mere hviler paa Nutidens Erfaringer end paa Forholdene, som de var for Aar tilbage.

I Forslagets § 1, Stk. 1, bestemmes det, hvad det er for Vaaben m. m., det er forbudt at indføre uden Justitsministerens Tilladelse. Jeg finder Anledning til herunder at paapege, hvor uhyre betydningsfuldt det er, at al Vaabenfabrikation overtages af Samfundet. Det er ikke blot et Spørgsmaal om at faa sat en Stopper for al Spekulation af privat Art i Vaabenfabrikation, Spekulationer, der saa ofte har haft en skæbnesvanger Indflydelse paa Begivenhedernes Gang; men det drejer sig her ogsaa om at gennemføre en Foranstaltning, som er af afgørende forsvarsmæssig Betydning. For kun gennem Samfundets Overtagelse af Vaabenproduktionen kan denne tilrettelægges paa fuldt forsvarlig Maade uden Spekulation af nogen Art og indgaa som en naturlig Bestanddel af Landets Forsvarsordning.

Ud fra mit Partis principielle Synspunkt vedrørende denne Lovgivning kunde jeg endvidere tænke mig, at der indføres Bestemmelser i Loven, hvori der fastsættes nærmere Regler for, hvilke Krav de enkelte Borgere maa opfylde for at have Ret til at besidde Vaaben. Jeg tænker her paa en Aldersgrænse; endvidere paa at Borgerne formentlig maa underkastes et kortere Kursus, saaledes at det fornødne Kendskab til Vaabnene opnaas, og endelig maa det naturligvis ogsaa fastslaas i en saadan Lov, under hvilke Omstændigheder en Borger fortaber sin Ret til at bære Vaaben. Det siger jo sig selv, at Landsforrædere og visse andre naturligvis ikke under nogen Omstændigheder kan have en saadan Ret i Samfundet.

I § 3, Stk. 3, hedder det, at „Justitsministeren efter Forhandling med Forsvarsministeren kan træffe Bestemmelse om; at de under Danske Hjemmeværnsforeningers Landsforbund hørende Foreninger, der er i Besiddelse af Genstande eller Stoffer, der omfattes af Forbudet i § 1, skal deponere dem eller træffe særlige Foranstaltninger til deres Opbevaring, eller om andre Indskrænkninger i Foreningernes Raadighed.“ Denne Formulering har jeg lidt svært ved helt at forstaa Meningen med. Hjemmeværnsforeningerne har, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, allerede har gjort gældende, faaet en Overenskomst i Stand med Forsvarsministeren. I